Р Е Ш Е Н И Е
№ 42663

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11843** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. Ф., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място] (А.), област Д. ал 3., С., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез пълномощника му адвокат Т. Л. от С. адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 1, против Решение № 18-ВР от 04.09.2026 г. на интервюиращия орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС).

С оспореното решение, на основание чл. 38, параграф 2 във връзка с чл. 55, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348, е отхвърлена като недопустима подадената от М. А. Ф. последваща молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП-01-2072 от 27.07.2026 г. (рег. № УП 23706), и на основание чл. 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е постановено връщането на чужденеца в Сирийската арабска република, с разпореждане мярката да влезе в сила незабавно съгласно чл. 68, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществени нарушения на административно -производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че административният орган неправилно е приложил чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, като формално е квалифицирал изложените факти като повторение на предходната бежанска история. В жалбата за първи път се навежда и новонастъпило семейно обстоятелство – твърдение за смъртта на родния брат на жалбоподателя (М., [дата на раждане]), настъпила в С. вследствие на експлозия броени дни преди сезирането на съда, като е направено искане за

предоставяне на възможност за ангажиране на писмени доказателства в тази насока. Оспорва се и разпореденото незабавно изпълнение на мярката за връщане като постановено в нарушение на чл. 67, ал. 1 от ЗУБ и императивния принцип за забрана за връщане (non-refoulement) по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и чл. 19, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Х.). Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на ДАБ при МС за допускане на молбата до разглеждане по същество в производство по общия ред.
В откритото съдебно заседание на 28.10.2026 г. жалбоподателят М. А. Ф., редовно призован, не се явява и не се представлява от упълномощения си адвокат.
Ответникът по жалбата – интервюиращият орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, редовно призован, се представлява от юрисконсулт П., която оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли. Поддържа изцяло съображенията, изложени в обжалвания административен акт. Изтъква, че последващата молба е разгледана по новия процесуален ред съгласно Регламент (ЕС) 2024/1348 и че жалбоподателят не е представил нови относими елементи по смисъла на чл. 55 от Регламента, а бежанската му история сочи на икономически миграционни мотиви.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 16, ал. 1, т. 3 от АПК, не изпраща представител в съдебното заседание и не депозира заключение по съществото на спора.
Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав, като прецени допустимостта на оспорването, събраните по делото писмени доказателства и доводите на страните, съгласно чл. 168 във връзка с чл. 142, ал. 2 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Оспореното Решение № 18-ВР от 04.09.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ при МС е връчено лично на чужденеца на 18.09.2026 г., видно от отбелязването върху самия акт, удостоверено с подписите на адресата, преводач и длъжностно лице. Жалбата срещу него е депозирана чрез административния орган на 21.09.2026 г. (вх. № 33319 от 21.09.2026 г. по описа на АССГ), т.е. в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който се засяга пряко неговата правна сфера, подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол акт и пред компетентния съд по смисъла на чл. 133, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.
С оглед на това жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
От фактическа страна: Жалбоподателят М. А. Ф. е сирийски гражданин, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място] (А.), област Д. ал З., С., с етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – ислям (сунит), семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. За първи път чужденецът е подал молба за международна закрила в Република Б. на 09.09.2024 г. с вх. № ОК-13-1768 до Регистрационно-приемателен център – [населено място] при ДАБ при МС, по която е образувано административно производство с рег. № УП 23706. В рамките на първоначалното производство с кандидата е проведено интервю на 27.09.2024 г., отразено в протокол рег. № УП 23706/27.09.2024 г. При интервюто М. А. Ф. е заявил, че е живял през последните 12 години в [населено място], намиращо се на 25 км от [населено място] ал З.; напуснал е С. нелегално на 18.08.2024 г. в посока Т., където е пребивавал десет дни, след което в началото на септември 2024 г. е преминал пеша и нелегално българо-турската граница. Като причина за напускането си е посочил общата военна обстановка в страната, липсата на работа, инфлацията и желанието си да работи в Б., за да издържа финансово своите родители, както и опасенията си, че би могъл да бъде повикан за отбиване на военна служба. Заявил е, че през 2021

г. пощенски служител е донесъл повиквателна за казармата, която е била връчена на родителите му, но самият той не е излязъл и от 2021 г. никой не го е търсил повторно. Кандидатът изрично е декларирал, че лично той и членовете на семейството му не са били заплашвани; че върху него никога не е оказвано физическо или психическо насилие; че не е имал проблеми с официалните власти, полицията или армията; никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан; не е членувал в политически партии или въоръжени групировки и не е имал проблеми поради арабския си етнически произход или изповядваното сунитско вероизповедание. Посочил е още, че в [населено място] живеят родителите му, двамата му братя и двете му сестри, а брат му О. живее и работи в Т. от 2019 г.

С Решение № 3680 от 03.06.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на М. А. Ф. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут поради липса на материалноправните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. По жалба на чужденеца е образувано адм. дело № 6400/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, I отделение, 6 състав, по което е постановено Решение № 33268 от 11.10.2025 г., с което оспорването е отхвърлено като неоснователно. Решението на първоинстанционния съд е обжалвано с касационна жалба, като с Решение № 2814 от 13.03.2026 г., постановено по адм. дело № 12305/2025 г. на Върховния административен съд, Шесто отделение, първоинстанционният съдебен акт е оставен в сила. Решението на ВАС е окончателно, с което първоначалното производство по молбата за международна закрила е приключило с влязъл в сила отказ.

На 27.07.2026 г. М. А. Ф., чрез адв. Б. Б., е депозирал пред ДАБ при МС повторна молба за предоставяне на международна закрила с вх. № КП-01-2072. В молбата се излагат твърдения за възникнали нови обстоятелства след окончателното приключване на предходното производство, изразяващи се в продължаваща нестабилност в С. и област Д. ал З. след падането на режима на Б. А. на 08.12.2024 г., фрагментиран териториален контрол между Сирийските демократични сили (SDF), сили на преходното правителство и местни въоръжени групи, активизиране на спящи клетки на „Ислямска държава“ (ИДИЛ), племенни сблъсъци, липса на ефективна държавна закрила, логистичен срив и разрушена инфраструктура. Кандидатът е посочил, че като млад мъж сунит от провинция Д. ал З. е изложен на опасност от принудителна мобилизация от страна на SDF, произволни проверки и третиране като нелоялно лице поради пребиваването му в чужбина. Към молбата са приложени: Съображения на ВКБООН относно международната закрила на лица от Сирийската арабска република от май 2026 г.; Справка на дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС от 25.06.2026 г.; Отговор на МВР по ЗДОИ от 16.04.2026 г.; публикации от S. и A. от март 2026 г. за инциденти в провинция Х. и селските райони на И. и А.; фотокопие на заповед за арест/издирване на арабски език, издадена от съдебен орган в Д. срещу лицето „Х. Ф. А.“.

По повод подадената последваща молба интервюиращият орган при ДАБ при МС е провел процедура по предварително разглеждане по реда на чл. 55 от Регламент (ЕС) 2024/1348. След преценка на писмените доказателства органът е издал процесното Решение № 18-ВР от 04.09.2026 г., с което е отхвърлил молбата като недопустима на основание чл. 38, параграф 2 във връзка с чл. 55, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и е постановил връщането на чужденеца в С. на основание чл. 37 от същия регламент с разпореждане за незабавно изпълнение съгласно чл. 68, параграф 3 от Регламента. В мотивите на решението е прието, че изложените в последващата молба обстоятелства преповтарят вече обсъдени в предходното производство факти, а описаната обща обстановка в страната по произход не представлява нов елемент, който да увеличава значително вероятността кандидатът да отговаря на условията за международна закрила. Органът е съобразил, че приложената заповед за арест касае друго лице („Х. Ф. А.“), за

което молителят не е посочил каквато и да е родствена връзка, нито е обосновал значението ѝ за своята бежанска история. С оглед липсата на нови относими елементи и на основание чл. 55, параграф 4 от Регламента, органът е приел, че не е необходимо провеждането на лично интервю.
В съдебното производство пред настоящата инстанция ответникът е представил две писмени справки, изготвени от дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС по методологията на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA): Справка с вх. № МД-02-397 от 21.10.2026 г. относно общото положение, политическата и икономическата обстановка в С., и Справка с вх. № МД-02-270 от 23.07.2026 г. относно състоянието на сигурността в провинция Д. ез-З.. От съдържанието на приетите справки се установява, че след отстраняването от власт на Б. ал А. на 08.12.2024 г. в С. тече петгодишен институционален преход под ръководството на преходния президент А. аш Ш.; приета е Конституционна декларация от март 2025 г.; преходното правителство е обявило обща амнистия и е отменило задължителната наборна военна служба, освен при обявено военно положение. В провинция Д. ез-З. през януари 2026 г. проправителствените сили са поели контрола върху бившите територии на SDF, а местните арабски племена са признали преходната власт в Д.. Броят на регистрираните инциденти със сигурността бележи спад след пика от януари 2026 г., като активността на остатъчните клетки на ИДИЛ има спорадичен характер и е насочена предимно срещу сили за сигурност и инфраструктурни обекти. По данни на ВКБООН от декември 2024 г. до есента на 2026 г. над 1,8 милиона сирийски бежанци са се завърнали доброволно в С. от съседните държави и над 2 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си. Хуманитарната помощ функционира организирано чрез международните агенции на ООН.
В проведеното на 28.10.2026 г. публично съдебно заседание жалбоподателят и неговият процесуален представител не са се явили и не са представили каквито и да било доказателства в подкрепа на наведеното в жалбата твърдение за смъртта на брата на молителя, нито са ангажирали превод или доказателства за идентичност относно представената заповед за арест.
Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Оспореният административен акт е издаден от материално и териториално компетентен орган съгласно чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 55, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348 – интервюиращ орган при ДАБ при МС, на когото нормативно е възложено провеждането на предварителното разглеждане на последващи молби за международна закрила.
Решението отговаря на изискванияа за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и специалните изисквания на чл. 34 от Регламент (ЕС) 2024/1348. В него са посочени фактическите и правните основания за издаването му, включително подробен анализ на съдържанието на последващата молба, съпоставка с предходната бежанска история и преценка на приложените писмени материали.
При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно изричната норма на чл. 55, параграф 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348, предварителното разглеждане се извършва въз основа на писмени сведения или лично интервю, като лично интервю може да не се проведе, когато от писмените сведения ясно личи, че молбата не съдържа нови относими елементи по смисъла на параграф 3 от същия член. Тази общностна гаранция съответства на чл. 13, параграф 11, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2024/1348 и на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, предвиждащ разглеждане единствено въз основа на писмени доказателства в рамките на предварителния етап. В конкретния случай интервюиращият орган е анализирал всички депозирани от кандидата писмени изявления и приложения и мотивирано е констатирал, че те не въвеждат нови обстоятелства, което правилно и законосъобразно е обосновало непровеждането на лично интервю (в този смисъл е и практиката на Съда на

Европейския съюз по дела C-517/17 A. и C-216/22). Жалбоподателят е упражнил в пълен обем правото си да представи писмено всички аргументи и доказателства чрез упълномощен адвокат, поради което правото му на защита не е било накърнено.
Правилно е приложен и материалния закон. Съгласно чл. 38, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2024/1348, решаващият орган отхвърля молбата като недопустима, ако тя е последваща молба, при която няма или не са били представени от кандидата нови относими елементи по смисъла на чл. 55, параграфи 3 и 5, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. По силата на чл. 55, параграф 3, буква „а“ от Регламента и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, в рамките на предварителното разглеждане се установява дали са се появили или са представени нови елементи или констатации, които значително увеличават вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила съгласно Регламент (ЕС) 2024/1347 и чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 55, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2024/1348, елементите се считат за „нови“ само когато кандидатът не е бил в състояние, не по своя вина, да ги представи в контекста на предходната молба, като съгласно трайната практика на СЕС по дело C-18/20 XY и дело C-921/19 LH преценката изисква стриктен индивидуален анализ дали новите данни създават качествена промяна в степента на риска за конкретното лице.
Настоящият съдебен състав намира, че нито едно от наведените в последващата молба и представените с нея доказателства не покрива кумулативните изисквания за нов относим елемент, който да увеличава значително вероятността за предоставяне на бежански или хуманитарен статут:
Представеното фотокопие на заповед за арест/издирване е издадено за лице с имената „Х. Ф. А.“, докато жалбоподателят се легитимира като „М. А. Ф.“. В хода на цялото предходно административно и съдебно производство чужденецът никога не е твърдял да ползва други имена или псевдоними, нито е съобщавал за родственик с тези имена. Наведеното за първи път в жалбата обяснение, че се касае за „техническа и преводаческа грешка“, представлява защитна теза, която е останала напълно недоказана. Жалбоподателят не е представил официален или заверен превод, нито удостоверение за идентичност на лица с различни имена, въпреки че доказателствената тежест за установяване на личните обстоятелства лежи върху него съгласно чл. 34, параграф 2, буква „а“ от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Освен това документът визира обвинения от политически характер, докато в предходното си интервю молителят изрично и категорично е отрекъл каквато и да е политическа ангажираност, членство в партии или преследване на политическа основа. С оглед на това интервюиращият орган правилно е приел, че документът не притежава доказателствена сила спрямо жалбоподателя и не обосновава реален риск от персонално насочено преследване .
Твърдението за смъртта на брата на жалбоподателя М. в С., заявено в депозираната пред съда жалба, не може да послужи като основание за отмяна на оспорения акт. Съдът, в изпълнение на задължението си за цялостна ex nunc преценка съгласно чл. 67, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 142, ал. 2 от АПК, е предоставил пълна процесуална възможност на оспорващия да ангажира доказателства за това ново обстоятелство до приключване на устните състезания. В съдебното заседание на 28.10.2026 г. жалбоподателят и неговият процесуален представител не са се явили и не са представили смъртен акт, медицински документи или каквито и да било други писмени доказателства за настъпилото събитие, неговото място, време, причини и извършители. Дори хипотетично да се допусне загиването на близък родственик при инцидент със сигурността, това обстоятелство само по себе си не установява индивидуализирано преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ спрямо самия жалбоподател, нито персонален риск от целенасочено тежко посегателство по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, а отразява общата усложнена обстановка в страната

по произход (вж. Решение № 10292 от 23.10.2025 г. по к.адм.д. № 4784/2025 г. на ВАС и Решение № 5549 от 21.05.2026 г. по к.адм.д. № 1048/2026 г. на ВАС).
Приложените към последващата молба общи информационни материали (Съображения на ВКБООН от май 2026 г., публикации на S. и A., статии за инциденти в провинции Х., И. и А. и отговор по ЗДОИ от МВР) не съставляват нови факти от съществено значение за личното положение на молителя. Публикациите касаят инциденти в други географски региони, различни от родното място на чужденеца в Д. ал 3., или отразяват изолирани криминални и военни епизоди без връзка с неговия личен профил. Съображенията на ВКБООН и журналистическите материали описват общата социално-икономическа криза и динамиката на прехода в страната, които обстоятелства са били вече известни и съобразени при предходното окончателно отхвърляне на молбата му за закрила.
Съвкупният анализ на актуалната информация за страната на произход, обективирана в приетите по делото официални справки на ДАБ при МС от 23.07.2026г. и 21.10.2026 г., изключва наличието на основания за субсидиарна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно практиката на СЕС по тълкуването на чл. 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС (дело C-465/07 *E.*, дело C-285/12 *D.*, дело C-901/19 *CF and DN* и дело C-125/22 *X and Others*), субсидиарна закрила на цивилно лице единствено поради факта на присъствието му в дадена държава или регион се предоставя само по изключение, когато степента на безогледно насилие при въоръжен конфликт достига толкова висок интензитет, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилният гражданин би бил изложен на реален риск от тежки заплахи срещу живота и личността си. В настоящия случай официалните данни сочат, че след падането на предишния режим мащабните военни действия на територията на С. и в частност в провинция Д. ез-З. са прекратени, властта се упражнява организирано от преходната администрация, липсва повсеместен въоръжен сблъсък, задължителната наборна военна служба е отменена, а инцидентните прояви на насилие от спящи клетки на ИДИЛ нямат характер на безогледно насилие спрямо мирното население. Този извод кореспондира изцяло с трайната практика на ВАС по сходни казуси за сирийски граждани от провинция Д. ал 3. (Решение № 10849 от 04.11.2025 г. по к.адм.д. № 6622/2025 г.; Решение № 789 от 26.01.2026 г. по к.адм.д. № 8485/2025 г.; Решение № 11165 от 10.11.2025 г. по к.адм.д. № 6738/2025 г.).
Заявените от чужденеца трудности от икономически и битов характер (безработица, липса на жилище, инфлация, последици от наводнения) са израз на общата тежка социална криза в страната, но съгласно установената съдебна практика те не представляват преследване по защитен признак по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, нито сами по себе си покриват критериите за тежко посегателство по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Жалбоподателят е млад, трудоспособен мъж в добро здравословно състояние, чието цяло семейство (родители, братя и сестри) продължава да живее в С..
С оглед на това интервюиращият орган правилно и в съответствие с материалния закон е приел, че последващата молба не съдържа нови относими елементи по смисъла на чл. 55, параграфи 3 и 5 от Регламент (ЕС) 2024/1348 и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, и законосъобразно я е отхвърлил като недопустима на основание чл. 38, параграф 2 във връзка с чл. 55, параграф 7 от Регламента.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 84, ал. 2 и чл. 85, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **М. А. Ф.**, гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], подадена

чрез адвокат Т. Л., против Решение № 18-ВР от 04.09.2026 г. на интервюиращия орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 38, параграф 2 във връзка с чл. 55, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е отхвърлена като недопустима последващата му молба за международна закрила с вх. № КП-01-2072 от 27.07.2026 г. и на основание чл. 37 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е постановено връщането му в Сирийската арабска република.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: